

I.

Дѣдо и мечка.

Отишълъ дѣдо да краде круши. Качилъ се на крушата и току да почне да бере — ето ти иде и баба Меца — и тя за круши. Уплашилъ се дѣдо отъ Меца и се скрилъ въ шумата на крушата. Покатерила се Меца, откъснала круша, оглежда я на мѣсечината и си дума:

„Червива ли си, узрѣла ли си?“

Дѣдо мисли, че я дава на него, та извиква: „Не ща, не ща!“

Меца лапнала крушата, откъснала друга и пакъ я заоглеждала:

— „Червива ли си, узрѣла ли си?“, дума пакъ тя, а дѣдо пакъ вика: „Не ща, не ща!“

Меца пакъ я лапва и си откъсва третя. Оглежда и нея на мѣсечината и пакъ вика:

— „Червива ли си, узрѣла ли си?“

А дѣдо не можалъ вече да се стърпи, извиква силно: „Не ща, не ща-а-а!“

Меца се уплашила, паднала отъ крушата и умрѣла.

II.

Мечка и комарь.

Срѣщнала мечката комаря и му дума:

— Ти, комарьо, като кацашъ по всичко живо и пиешъ кръвъ, — кажи ми коя кръвъ е най-сладка?

Комарьтъ отговорилъ:

— Човѣшката кръвъ е най-сладка.

— Добрѣ!

И тръгнала мечката да търси човѣшка кръвъ.